

מתיקות השבת

י"ל ע"י ישיבת 'חיים של תורה - לובלין' פניה"ק ירושלים ת"ו | בראשות הגאון רבי מנחם ברוך יאוע שליט"א תלמידו של מרן פוסק הדור בעל 'שבת הלוי' זצוק"ל

משיחותיו של מורינו ראש הישיבה שליט"א

הדרך לזכות בעשירות

לשלום בית? על ידי שניהלו את ביתם לפי עצת התלמידי חכמים שהם עצות התורה שנגאמרו מפי משה ש'שכינה מדברת מגרונו'. וצריך להבין, כיון שהכרוכים מרמזים על איש ואשה מדוע לא מזכר בהם לשון נקבה, כענין שנגאמר ביריעות המשכן לשון נקבה: "אשה אל אחתה", אלא נאמר בהם לשון זכר: "ופניהם איש אל אחיו"?

"וזאת התרומה אשר תקחו מאתם זהב וכסף ונחשת", הקב"ה מצוה אותנו להביא למשכן מהקרוש שהוא נתן לנו ולהודות שם עליו לה' - "ככל אשר אני מראה אותך את תבנית המשכן ואת תבנית כל כליו וכן תעשו".

"וכן תעשו" - גם במשכן הפרטי שלכם שהוא גופו כל אדם, כי בגופו של כל אדם יש אברים כתבנית המשכן, כגון "הצלעות" שבמשכן ושבגוף האדם ששומרות על הלב ממוכות, וכן הצלעות שמקיפות את המת. ועל כל אחד להודות עליהם לה'.

וחז"ל דרשו (יומא עב), שתלמיד חכם דומה לארון ועל הארון יש את הכרובים, והבעל הטורים מדמה את שני הכרובים לשני רעים שעוסקים בתורה, והם מרמזים גם על האיש והאשה שגם הם שני רעים.

ודמותם נמצאת רק בקדש הקדשים המסתר, ללמדנו שאדם צריך להזהר שלא להסתכל בפרט של השני ולא להתעניין בהצלחותיו שזוהי מדתו של בלעם שהסתכל בעינו הרעה בפרט של עם ישראל, וזו שנכנס לקדש הקדשים חייב מיתה, ללמד כמה חמור להתעניין בפרט של הקבר. וכמו כן על האדם להזהר שלא לספר לאחרים את הדברים האישיים שלו.

איך זוכים לשלום בית?

והארון והכרובים שעליו מלמדים, שכשנאדם בונה בלבו את הארון - הינו מדת האמונת חכמים נראי - הוא זוכה לשלום בית ולשלום עם חבריו אפילו אם חבריו ובני ביתו רחוקים מטבעי מקצה אל הקצה, ואף אם בסביבה הוא קצין בטבע היולת יזכה לאהב אותו, כמו שנרמז במה שנגאמר בכרובים: "כרוב אחד מקצה מזה וכרוב אחד מקצה מזה".

כי רק כשהבעל מקבל עצה מתלמיד חכם איך וינהג נראי בביתו, יוכל לזכות לשלום בית אמתי, וכמו שאמר חז"ל "איש ואשה זכו שכינה ביניהם" - היאך 'זכו' האיש והאשה

בשורה צמקרה!

כס"ד יצא לאור הספר שרבים ציפו לו:
'מתיקות המועדים - פורים'
מתוך שיעורי מורנו
ראש הישיבה שליט"א
טעמו הוא את מתיקות הדרך!
ניתן להשיג: 052-7162314

מתיקות הגזנים

איך נצל דוד הקטן מהשוואה האימה?... (ב)

תקציר: דוד הקטן נתן בימות מלחמת העולם השנייה בתוך מרתף, לאחר שאבד את הוריו וכל משפחתו הוא מחליט לעזוב את דרך התורה, אלא שאז הוא רואה בחלום ברור את הוריו ומשפחתו שמכריזים בשמים, שדוד הוא ההצלחה שלהם ועליו הם מתפללים למעלה.

הבנתי שאבא ואמא אחי ואחיותי מצפים ממני ותולים בי תקוות גדולות, והבנתי גם שהם עומדים עלי בתפלה בשמים שאנצל מכל פיועונם. כעת לא הצלחתי להרדם, התהפכתי על המטה במחשבות על כך שאני רוצה להיות לך ירא שמים ולעשות נחת לה' להורי ולמשפחתי שבשמים.

בבקר בני המשפחה שבמרתף שבו שהיית, התחילו לדבר על תכנית לברח באמצעות סוכן שישלמו לו הון עתק על כל נפש. כיון שהם היו עשירים גדולים הם כילו לעמוד בכל מחיר שידרש, אלא שנוצרה בעיה קשה, הסוכן אמר שכיון שהוא מכריח עוד אנשים חוץ מהם, לכן הוא מגביל אותם לכמות של חמש עשרה איש!

במשפחה שלהם היו אחד עשרה נפשות, עוד ארבעה בני דודים ונותר מקום לעוד אחד, ונפיון שחוצ ממני היה יהודי כבן ששים שנה בשם ר' יוסף, היתה שאלה קשה מי יהיה מספר ה'חמש עשרה' שיצלב מגיא ההיגיה, או אני או ר' יוסף! נסיון לשכנע את הסוכן שיסכים לקחת שש עשרה המשך המעשה בעמוד ד'

יחס בבית לפחות כמו לחבר אלא, שפיון שהאשה רחוקה בדעתה מהבעל, שבדרך כלל האיש יותר שכלי והאשה יותר בעלת רגש, ולפעמים להפך לכן התורה מדמה את הכרובים ל"איש אל אחיו", ללמדנו שכשם שאדם מסתדר בדעתו עם חברו (שנקרא אחי) - כי טבע האדם שיותר קל לו להסתדר עם חבריו, וגם כשמתוכח עם חברו בלמוד הוא בסוף בא לאהבה כלפיו, כמו שכתוב "את זהב כסופה" ודרשו חז"ל (קרושי ל:): שגם אם בזמן הלמוד הלומדים נעשים אוהבים זה לזה אינם זזים משם עד שנעשים אוהבים זה את זה, ובסוף הם מוציאים מלמודם הלכות והליכות טובות לעבודת ה'.

כך צריך להתנהג בבית, שגם אם נוצר וכוונ בסוף יבואו לאהבה, אחוה ושלום.

ואחרי שנצטוו ישראל על עשית הארון והכרובים נצטוו על עשית השלחן, ללמד שאם יש לאדם אמונת חכמים ועל ידי זה יש לו גם שלום בית והערכה לבני ביתו, אזי יוכל להודות לה' על האכל שה' עורר לו על שלחנו כי אז יזכה לעשירות.

והארון עשוי מעצי שטים לרמו שיוכה לשפע של מזון ופרות הצומחים מהעצים, כמו שאמר רבא: 'אוקירו לנשיכיו כי היכי דתתעתרו'.

המנוחה שבגופי

"ונתת על השלחן לחם פנים לפני תמיד", לחם פנים' מרמז שצריך לתת את 'הפנים' שלנו לזולת הינו להאיר לו פנים.

ואחר כך נצטוינו על מעשה המנוחה, ללמדנו שבתחלה אדם צריך להודות על הלחם שה' נתן לו לאכילה. ואחר כך יודה על מנורת הנזב שבגופו שהם אברי הפנים והגוף, כשתי העינים, שתי האזניים, אף, פה, מה, לב, כבד, כליות, ראות, טחול, לבלב, כיס המרה, תוספתן וכו'. והתורה מאריכה בענין הצלעות, ללמדנו להודות על בריאות צלעות גופנו שהוא חסד ה' עמו.

וקרשי המשכן מלמדים אותנו להודות על כל עצמות גופנו ש"אחת מהנה לא נשברה".
וכתוב בהם: "ויהיו תאמם מלמטה ויהיו תמים על ראשו", ללמדנו להודות לה' על כל עצמות גופנו מכף רגל ש"מלמטה" ועד לעצם גולגולת ה"ראש".

כבישים של חסד

כדאי תא בווה"ק: ציורא דמשכנא כעין ציורא דמעשה בראשית, הינו שמעשה המשכן וצורתו דומה לבריאה שנעשתה בששת ימי בראשית שבהם הקב"ה ברא את האדם ומלאו, הינו את גוף האדם ואת נשמתו וכל אבריו המלאים אתו וכן את מזונו הממלא את קרבו, שהמשכן מרמז על כל אברי האדם כנ"ל, ומרמז על מזונו ב'עצי שטים' המגדלים פרות, ו'קדש הקדשים' מרמז על הנשמה.

ולכן נאמר: "כי ביתי בית תפלה", כי כשהיו מגיעים למקדש היו נזכרים דרך מראהו ותבניתו בכל אברי גופם שהם פלא גדול, וזה היה גורם להם להתפלל שלא יחלו בשום אבר, וכן זה גורם להם להודות לה' על הבריאות שנתן להם, (וע' במדרש הגדול מש"כ בזה ואכמ"ל).

שעל ראשו שמוסיפים לאדם חן ומזנונות ממנו פעור.

מגילה של חסד

ועל דרך זו יסד שלמה חכמינו את מגלת שיר השירים שהרבה לזכר בה מפאר חסד ה' שבאברי גוף האדם, כגון מה שאמר: "שוקיו עמודי שש מוסדים על אדני פו מראהו כלכונן בחור כארוזים", שכונתו בכל המגלה על הקב"ה שהמשילו ל"בחור כארוזים" וכדומה, ואיך שנתן לדמות את הקב"ה לאדם?

אלא שכונתו לפאר ולהלל את ה' על שחלק מקבדו ומהודו לבני אדם. ובודאי שלמה למד זאת מפרשתנו שבתורה, שאריכות הפסוקים על פרטי בנית המשכן באים להזכיר לנו ולכל הבאים אל המשכן את חסד ה' שבאברי גופם.

"קלעים מאה ארך", מרמז על הגידים העורקים והירידים הרבים ש'קלע' ה' בגופנו שהם ארכים מאד ככבישים ארכים ורחבי ידיים, ובהם זורם הדם שמחיה אותנו, וה' שומר אותם שלא יקב אחד מהם כדי שחינו לא ינתנו בסכנה חילה.

"ועמודי עשרים" מרמז על העצמות הגדולות שבגופנו, "ואדניהם עשרים" אלו פרקי העצמות הקטנות.

"ווי העמדים" הוא החסד שאנו יכולים לכרע בך ברגלינו, וכמו כן לכופף את ידיו ושאר אבריו על ידי מתנת הסחוס שנתן לנו ה', ושמו' שלא ישחק, שבעת הכפוף נראים העצמות (הנקראים בסוג "עמודים") כאות וא"ו הכפופה. "והשקיהם כסף" הם השערות

לפתח את השכל...

ויש ללמד זאת ממצות סכה שנצטוינו לצאת מירית קבע לדירת עראי, שיש בזה כדי ללמדנו על תפיסת שכלנו שלא נשאר קבועים בדעות שהרגלנו אליהם, אלא שתפיסת שכלנו תהיה עראית ונתנת לשנויים טובים: לקבל דעת ה' והרגלים שונים לטובה.

ולכן למצות סכה די בשתי דפנות ופח ושאר הדפן השלישית יכול להשאר פתוח, כדי ללמדנו שהמח שלנו צריך להיות פתוח לקבל דעות חדשות לשנות על ידם את הרגלנו הרעים.

ודוקא הספה מעידה על כך, משום שהיא מקום שבו ראוי לנו לקיים "שאו מרום עיניכם", ולהביט לשמים הנראים מן הסכה ולכסף ולהשתוקק לקבל דעת ה' ומדות נכונות הפך הרגלנו המשפשים.

ועל זה צריך לכוון בברכת 'אשר יצר... שאם יסתם אחד מהם' שלא טוב הדבר שהמח סתום מלקבל דעות טובות, 'ואם יפתח אחד מהם' שלא טוב שהמח יקיה פתוח ורפוי שזה עלול לגרם לכעסים וחסר שפיות, אלא שעדיף אדם שהתאים שלו פתוחים מאשר שיהיה סגור מלקבל דעת ה'.

ומכעסים וחסר שפיות הוא יכול להנצל על ידי שמירה והקפדה לאכול דברים בריאים ומנוחה נכונה וכדומה.

ובתפלין של ראש אנו מודים לה' על בריאות המח שאנו שפויים בדעתנו, והתפלין של ראש מהדק על הראש כנגד החסד שמוחינו ומחשבותינו לא לחוצים ומהדקים, אלא מחנו מרוח לקבל דעות טובות אפילו שהם חדשים עברנו.

וכבר מצינו בכלל שחלונה היתה סתומה, שזה מרמז לחסרון שמחם סתום ואינם מקבלים דעת ה' אלא הם נשארים רק בדעת שהם רגילים אליה, ובאמת כשאדם מקבל דעות חדשות שמשנות את דרכיו לטובה נעשים לו תהפוכות בנפש, ולא צריך להבהל מזה רק יש להתחזק חזק שלא לפול לצד הרע, ח"ו, ואם יחזיק מעמד יזכה לגדל לפרי טוב.

וכמו שכבוננים בית יש הרבה לכלוף אכל לבסוף נבנה בית נאה ומרוח, כך האדם שעובר לקנות דעת ה' ושלמות, בזמן הבניה הוא מתקשה ועובר תהפוכות, אבל אם יחזיק מעמד יזכה לגדל ולהצלחה.

צא למה עראי...

וכמו שכתב בעל החובות הלכבות באריכות על הענין שתפקיד האדם הוא להסיר בכל יום מסכים המסתירים מעיני שכלו את דעת ה', וכמו שאמר דוד מלכנו: 'גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך'.

ביום שיוודים בו גשמים, עלינו להתבונן בכך שבגשמים הללו הקב"ה מיין לנו ארוחת בקר ושאר ארוחות, כי הגשמים מצמיחים פרות וירקות ולחם לאכילה. וכן עלינו לדבר עם בנינו ולומר להם ביום הגשם כעת הקב"ה מוריד לנו גשמים ובהם הוא מכין לנו ארוחות.

ובעת הנחת תפלין צריך לזכר גם את חסד הגשם שעל ידו יש לנו מאכלים שמוסיפים דם בלבנו ובמחננו שבנגד חסדים אלו אנו מניחים תפלין.

והגשם הוא חסד שבדרך הטבע, ודוקא מחסד שבדרך הטבע יש לנו טובות לאורך זמן, ואלו הטובות שבאות על ידי נסים שמעל לדרך הטבע הם רק לזמן קצר.

ובראש חדש אנו מודים לה' על כל החדש שעבר ואומרים "אנא ה' הושיעה נא", שזה הודאה על כל מה שה' הושיע אותנו בחדש שעבר: בחסדים שבדרך הטבע ובנסים שמעל לדרך הטבע, ואחר כך אומרים "אנא ה' הצליחה נא" שבזה מבקשים שנצליח בכל החדש הבא עלינו לטובה.

הדוק של לחץ

וכשנזכרים את רצועות התפלין סביב היד צריך לכוון להודות לה' על כל האברים שפלגת בנו, ובכל כריכה יש להודות על אבר אחר.

מתיקות שיחי

תפילות

להנצל מהקורונה

רבונו של עולם, בימים אלו הורדת לעולם מבול בלבוש הנגיף קורונה כדי להכניע את איביו עמה ומאידך כדי לעורר את לבנו אנו לירא ממך ולשוב בתשובה שלמה לפניה. וילצערנו הנגיף הנורא הזה נכנס לתוך ארץ הקדש, ועמך ישראל יראים ונרעצו מדינת דיןך ועינינו כלות ומצפות רק לרחמיך.

"אני אמרתי ה' חנני רפאה נפשי כי חטאתי לך" הסר מעלי נגעך מתגרת דך אני כליתי, אגא זכנו שהנגיף הזה שהתפשט יהיה אמצעי לגלות את קורנו של מלך המשיח ולהרים את קרנו של מלכות בית דוד מלכנו, על ידי שהוא יכלה רק את שונאי ישראל ונעלו מושעים בהר ציון לשפט את הר עשו והיתה לה המלוכה, אמן סלה.

תגלית: הסור ל'קורונה'!

חזו"ל אומרים 'הכל בידי שמים חוץ מצנים ופחים', ולכן יש שטועים לחשב שהלי פשוט של התקררות וכדומה אינו מן השמים, וזהו טעות, כי גם הלי כזה בא לעורר את האדם לתשובה, אלא שחזו"ל אומרים 'הכל בידי

לכן עלינו לדבר עם בנינו על חסדי ה' ולדבר עמם בשפה שהם מבינים, כגון שנאמר להם שהגשם זה 'פעקאלעד' של ממתקים, ולפרט להם את כל התענוגות שהם אוהבים ולהסביר להם שאותם ה' מוריד עם הגשם, וכן לומר להם שה' מטהר את האויר על ידי הגשם כדי שנוכל ללכת לתלמוד תורה ללמוד תורה וללמד ממנה להטיב לבירות, הפך המדות הרעות של הסינים שלומדים להרע לעולם.

מה ה' רוצה לעוררנו דרך ה'קורונה'?

למעשה הקב"ה מצפה לראות איך אנו מתחייבים לנגיף המסכן הזה, כי הסינים שלקו בזה במדה הגדולה יותר מכל הארצות הם רשעים ויפכן שלא יתחזקו מזה לתקן את אורחותיהם, כמו שרואים בפרעה שהמכות לא עוררו אותם. ויפכן שכן יתעוררו, כמו שהיו מכות שבהם פרעה אמר 'אצבע אלקים היא', וכדומה.

אבל הקב"ה מסתכל בעקר עלינו, וממתין שנתבונן דרך הנגיף הזה בחסד שאנו בריאים ולא לקינו בו ולא בשום נגיף או חלי אחר, כי כיום דרך הנגיף הזה כבר כלם מבינים שלא פשוט להיות בריא כי ברגע אחד עלולים ללקות בנגיף, ואם יש לאדם חם הוא מבין שיתכן שהוא לא חם של חלי פשוט אלא של סכנה גדולה, ח"ו.

אתם שיש להם מח סגור אינם מסגלים לסבל שום חוסר סדר שעשו הימים בתיכם וכדומה, ועליהם לזכר שגם בהם יש לכלוך וחוסר סדר, כי כל קנאה ומדה רעה היא טינופת ורע הרבה יותר מכל לכלוף אחר. שכן המדות הרעות מביאות מחלות כמו נגיף הקורונה שמשתולל כעת בעולם ר"ל, שבא ממדות משחתות ומאכילת שקצים ורמשים שאצל הסינים.

וכן כידוע הסינים מונעים מכל העולם להצליח בכלכלה על ידי שהם משתלטים על הכלכלה, ומקלד זאת הם גם משעבדים את בני עמם ומתאכזרים עליהם בהריגות ובהתעללויות, וידועים ספורים שהם זורקים ילדים לאשפה באין פוצה פה ומצפצף, ועליהם נאמר "כי מלאה הארץ חמס" שעל זה בא המבול, וכיון שהקב"ה הבטיח שלא יביא מבול לעולם, לכן הוא מביא להם את הנגיף הזה במקום המבול.

מי אשם ב'קורונה'?

ובאמת עלינו לדעת שהקורונה בא בעקר בגללינו - צבור היראי ה', מפני שאיננו מתבוננים בחסדים הרבים שה' עשה עמנו, שיש לנו מים לשתיה ולרחצה, ושאנו יכולים לנשם אויר צח ולא נצרכים למסכות, וכיון שאיננו מכירים בחסדים הללו ולא מכירים עליהם טובה לה, לכן בא הנגיף הזה.

מתיקות הגשם המטהר מ'קורונה'

מי אשם ב'קורונה'? מה ה' רוצה לעוררנו דרך ה'קורונה'? מהו החסן ל'קורונה'?

על כך ועוד במאמר: 'מבול של קורונה'..

ר' אברהם שהקים בית של חסד בסין, עומד בחלון ביתו בימי האימה הללו השוורים שם מפני הנגיף הנורא הנקרא 'קורונה' ההורג שם אלפים רבים מהסינים. ומראה לבנו היאר הקב"ה עשה שפטים בסינים ומקום בהם "וסכסתי מצרים במצרים", שהם מפים והורגים את בני עמם כשפגלים בהם שלקו בקורונה. ובהו ה' נוקם בהם על שמתחברים לאיבי בניו עם ישראל.

ואנו אומר ר' אברהם לבנו 'יודעים שלא המסכות יצילו אותנו ולא הסינים יועילו לנו. אלא אנו שמים את מבטחנו רק בה' שמוידי לנו גשמים שמנקים לנו את האויר מהקורונה לנשימותינו. ומקום בנו "כל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך כי אני ה' רפאך". ומהגשמים יש לנו את כל המאכלים הנקלאים. כמו: עגבניה, מלפפון, גמבה, חציל, שום, ואת כל המיכשירים המשכללים, כמו: מקרה מכונת כביסה, מזגן, וכדומה, ואנו יודעים שרק ה' נותנם לנו, ולא הסינים הרשעים שמתפקדים שהם מחזיקים את כלכלת העולם.

שמים חוץ מצגנים ופחים' - ללמד את האדם שלא יפקיר את בריאות עצמו ואחר כך יאמר שנהלה מן השמים.

זכעת שהעולם רועד מנגיף הקורונה ראוי לכל אחד לחסן את עצמו נגד הנגיף הזה, וזה על ידי שכשנכנס לביתו או לבית המדרש להודות לה' על כך שכלם בריאים בסביבתו, שזהו פאר והדר שאנו יכולים להלך בריאים, זכעת צריך לדבר בעקר מחסן הראות שאנו בריאים בהם ולא לקינו בנשימות מנגועות.

וצריך לדבר מהחסד הזה כל היום, ומיד כשמשקמים את למוד התורה בישיבה או בכלל וכדומה, עלינו לבא מיד מלמודנו לזכר את החסד שנצלנו מהנגיף המסכן הזה.

'דבוק' ש' קורונה'

כגון כשלומדיום במסכת בבא קמא על ארבעה אבות נזיקין שאחד מהם הוא השור, שהבעלים צריך לשמרו מלהזיק, וכשם שצריך לשמרו מלנגח ומלאכל בשדות אחרים, כך צריך לשמרו אם יש לו איזה חלי כמו כלבת, שלא

ידביק בה אחרים. אם כן דרך ארבעה אבות נזיקין נזכרים בחסד שלא נדבקנו בנגיפים רעים ושלא הדבקנו בהם אחרים.

וכן יש לבא מלמוד זה להודות לה' שלא נזקנו מ'שור המזיק' שהם בימינו רכבים ורכבות, שעל כן פרשתנו פרשת תרומה העוסקת בענייני המשכן נסמכה לפרשת משפטים שבמבאר בה דיני נזיקין, ללמדנו לקשר את דיני נזיקין שאנו לומדים לעבודת ה' ולהודיא אה אלו, שבזה עוסקים במשכן.

מתיקות של אדר שנה

אמרו חז"ל, משנכנס אדר מרבין בשמחה, שהרי פתוב במגלה "החדש אשר נהפך להם מיגון לשמחה". וצריך להבין, מה יש לשמוח בכל חדר אדר, ומדוע נחשב במגלה שכל החדש נהפך מיגון לשמחה, הרי הנס נעשה רק ב"ו ובט"ו? אלא משום שבהחדש הזה נולד משה רבנו, והמן חשב שמשם נפטר בחדש הזה ולא הבין שמשם חי וקיים ובאותו דור הוא מרדכי הצדיק שהיה שקול כמשה (א"ת"ר טו).

ואמרו חז"ל (מגלה טו) על דניאל שהיה באותו הדור שכונה במגלה בשם התי' משום שחטכוהו מגדלתו, הינו שמשמים נחתכה גדלתו משום שהגיע זמנו של מרדכי להנהיג את הדור, וזאת משום שמרדכי לקח על עצמו לתקן את חטא

סבו שאול המלך שלא צית לשמואל הנביא להכרית את עמלק, ולכן מרדכי נלחם בהמן שמרע עמלק, אלא שכאן בני דורו חטאו שוב באותו חטא ולא ציתו לו אלא השתתפו בסעודת אחשוורוש נגד הוראתו, ולכן נגזרה גזרת המן.

ואף אחר הגזרה אלו היו בני דורו מציתים לו ושלמים בדתם עמו, היו זוכים להכרית לגמרי את כל זרע עמלק. אלא שנאמר על מרדכי: "ורצוי לרב אחיו", ודרשו חז"ל שפרשו ממנו מקצת סנהדרין, כי סברו שהוא טועה חלילה בכך שמתעסק בצרכי צבור שגורמים לו למעט בעסק התורה, ומאותה סבה כבר מעיקרא פרושו ממנו ולא ציתו לו, כי כבר

מעיקרא מרדכי היה מקרב למלכות והיה מראשי הגיסות של המלוכה (ילקו"ש תרנ"ו), אבל מרדכי שהיה ראש לצדיקים בדורו (א"ת"ר טו) בודאי צדק במעשיו שהיו קיום התורה, והיה ראוי לשמוע בקלו.

על כל פנים, כיון שבתחלת חדר אדר בו' בחדש חל יום הולדתו של משה, לכן נחשב שכל החדש נהפך מיגון לשמחה, כי הסבה שזכו לישועה היתה רק בזכות מה ששמעו בקול מרדכי שצוה עליהם לצום אף על פי שהיה זה חג הפסח, אם כן נס ההצלה היה בזכות מרדכי הצדיק השקול כמשה רבנו, ולכן ראוי לשמוח כבר מתחלת החדש שבו חל יום הולדת משה.

עצת השבוע - איך נמצא חו בעיני ה'?

וכמו שנרמז בפרשתנו: "ויהי תאמם מלמטה ויחדו יהיו תמים על ראשו", כשאדם בשלום עם הבריות מלמטה, יש לו שלום עם הקב"ה כי נעשה בזה אהוב לפניו ויתברך, וכיון שזכה להשעות כמשכון להשראת השרינה למטה כך יזכה למשכון למעלה בביתו.

כבוד ה' הוא שנכבד את הבריות, כמו שראים אצל אברהם אבינו שאמר לה' להמתין לו כדי לכבד את המלאכים שנרמז לו בכשר ודם, כי ידע שהוא כבוד ה' שנכבד את הבריות. וכתוב: "ומצא חן ושבח טוב בעיני אלוהים ורצו", והנה היא נמצא חן בעיני אלוהים על ידי שנמצא חן בעיני בני אדם כבר שנשמעם ונתנהם נפשותם ב"שבח טוב" שהוא מדות טובות.

המשך מתיקות הניסים

שעות של מתח אדיר ששרר במרתף, נתבשרנו שאחד מהגוים שתכנו להצטרף לבריחה נתפס ונהרג, ולכן התפנה מקום עבורי.

בשעת לילה מאחרת קלטו הבורחני, וכאן החלה פאניקה נוראה... באמצע הדרך נתפסנו על ידי נאצים שארבו לנו, הנאצים הוציאו אותנו בחירק שטני ורצחני התרחקו מהמקום והעימדו עלינו שוטר משעמם, אנו - היהודים שבפולגת הבורחים האות - התכוננו לרגע האחרון שהיה ברור שהוא מועדת לנו, אלא שבערו כמה שעות ואנו עומדים כך קשטוטר אחד לבד על גבינו ונכר שהוא לא קבל שום פקודה חדשה, אמנם עדו' כלם נותרו עומדים באימה כי השוטר נשא נשק ואף אחד לא חשב ששיקר להתחמק ממנו.

אלא שהקב"ה נתן לי אומץ בלב ונגשתי עם תכנית נועזת לאבי המשפחה וכך לחשתי לו: 'אני יגש לשוחח עם השוטר, ותוך כדי שהוא יהיה עסוק אתי תתנפל עליו ותגול ממנו את הנשק'. הוא חשב מלעשות זאת אף חזקתי את לבו לעשות כך, כי בלאו הכי אנו עומדים להריגה ובתקניות זו אולי יציל את חייו...

המשך א"ה בשבוע הבא

איש, אך הוא לא הסכים בשום פנים. היה מתח גדול שהיה אפשר לחוש אתו באיך כשלא יודעים את מי להציל...

על ר' יוסף רחמן, כי הוא היה אדם עשיר ובעל משפחה ברוכה של בני גד' שכלם גרו סביבו, ואת הכל ואת כלם לקחו ממנו וחלקם נרצחו למול עיניו. לעמתי, גם עלי היו רחמים גדולים כי אני ילד קטן שהורי ואחי נרצחו...

אלא שבאותם רגעים קשים נזכרתי באבי ז"ל שהיה נזהר מאד במצות "והדרת פני זקן", ולבי התמלא בבטחון שבדאי תפלותיהם של בני משפחתי שבשמים שמתפללים עלי יביאו לי הצלה, בפרט כשאני נזהר ללכת בדרך הורי, ולעמתי זאת הבנת שאם אדאג רק לעצמי ולא אשמר על מצות התורה לכבד את פני ר' יוסף המבגד, הרי שהבריחה האת לא תוכל להציל אותי והיא יכולה להכשילי, כי חיי רק ביד הבורא. לכן עשיתי דבר נועז, הודעתי שאני מותר לר' יוסף!

כששמעו מכך הורי המשפחה, הם עמדו משתרים מגבורה של ילד יהודי, ואמרו: אם אתה כך אומה בעזרת ה' נעשה הכל כדי להציל אותך! לא נצא ממצון בלעדיך! כמובן הודיתי להם מקרב לב. לאחר כמה